

Ad. Jo. Smet: JWS. Monachus ibid.
JOACHIMI CAMERARII

SYMBOLORUM

ET
EMBLEMATUM

Centuriæ quatuor

QUARVM PRIMA
STIRPIVM

SECUNDA
ANIMALIVM QVA-
DRUPEDIUM

TERTIA
VOLATILIVM ET IN-
SECTIVM

QUARTA
AQVATILIVM ET R-
PTILIVM

*Rariores proprietates Historias ac sententias
memorabiles non paucas breviter
exponit.*

ULTIMA EDITIO.
MAGVNTIÆ,

Sumpt,

LUDOVICI BOURGEAT.

Academiæ Bibliopolæ.

M. DC. LXXVII.

JOACHIMI
CAMERARII
SYMBOLORUM
ET
EMBLEMATUM
CENTURIA II.

IV.

NON ERGO VERTAR
INULTUS.

*Vincere, vel pulchra laus est occumbere morti,
Sed tremulo à pugna turpe redire gradu.*

Rhinoceros à cornu quod in naso unicum habet,
quasi naricornis dici potest. Martialis de gemino
cornu licentia poetica loquitur, cum alterum in dorso
potius tuberosum quippiam, non proprie cornu sit.
Taurum Æthiopicum Pausanias lib V. & lib. IV. vocat

NEC

nec apparet Aristotelem hujus animalis fecisse in suis
 scriptis mentionem. Hujus accuratam designationem
 curavimus exprimi ab icone in æs eleganter incisa, ex
 Hispania nuper allata. Tradit autem Suetonius Au-
 gustum Imperatorum primum Populo Romano Rhi-
 nocerotem spectandum exhibuisse, quamvis Plinius
 hoc Pompeio Magno ascribat. Alterum hunc habent
 hostem, Elephas cum cornu ad saxa limato sese ad pu-
 gnam præparet & in dimicatione cum Elephanto al-
 vum adversarii ut molliorem petat. Eamq, pugnam
 describit quoque Opinianus lib. II. de Venatione, ac
 exemplum commemorat Munsterus lib. V. Cosmo-
 graphiæ, ubi Elephas à Rhinocerote victus succubue-
 rit. Quod si ventrem hostis sui non præoccupaverit
 Rhinoceros (ut Ælianus refert) proboscide Elephanti
 feritur, ac dentibus tandem dilaniatur. Hoc Symbo-
 lo usus est Alexander, Dux Florentinus, gener Caroli
 V. Imp. Roman. eo innuens, pro conquirenda nomi-
 nis gloria, atque insuper ad imperatoris sui existima-
 tionem propagandam, magno animo se nullum peri-
 culum subterfugere, atque eam ob causam vel præcla-
 ram victoriam reportaturum, vel ipsam etiam mor-
 tem subiturum esse. Ascriptum fuit d. etum Hispani-
 cum, NON BVELVO SIN VINCER, id est non
 discedam sine victoria, alludens ad versiculum Mar-
 tialis:

Rhinoceros nunquam victus ab hoste redit.

V.

VIM SUSCITAT IRA.

*Non temere caecam vir fortis fertur ad iram,
Iusta sed indignè laesus in arma ruit.*

Rhinocerotem non nisi admodum irritatum ad iram provocari, & commotum illam aegrè deponere, Pierius in Hieroglyphycis annotat unde ex-candescentiam vehementem, post lentitudinem irascendi, per hoc animal veteres ex Oro indicasse refert. quod etiam ex Martiale colligitur, qui hoc de eo epigramma composuit,

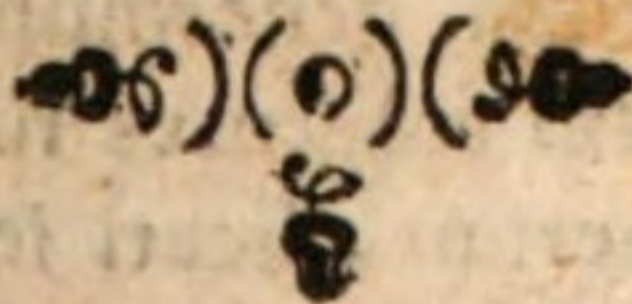
Sollis

*Sollicitant pavidum Rhinoceros Magistri,
Seque diu magna colligit ira fera.*

*Desperabantur promissa praelia Martis,
Sed tamen is rediit cognitus ante furor.*

*Namq; gravem gemino cornu sic extulit ursorum,
Lacat ut impositas taurus in astra pilas.*

Sic quoque viri fortes, nisi valde irritati, & aliqua insigni injuria stimulati, non cito deponunt animi sui moderationem, sed ad justam indignationem nimium provocati, tandem sese acrius incitant, & egregie viros exhibent. Quemadmodum autem ejusmodi heroicus impetus in magnis viris merito locum suum habet, ac laudem quoque meretur, sic absque discrimine non ubique imitandi sunt, sed potius aurea sententia ante oculos habenda, **QUO MAJOR, EO PLACABILIOR.** Quod dictum Nic. Reusnerus in Symbolis Imperat. prolixè explicat Arist. quidem affirmat in Eth. τὰς ἀνδρείας εἶναι θυμοειδῆς, fortes esse iracundos, & τὸν θυμὸν ἀτὸ σωεργεῖν, iram adjuvare eos, adducto etiam ibi Homeri testimonio. Sed Euripides præclare ἀρετῆς, σωφροσύνης, εὐοργησίας, εἶναι πρὸς σοφῶν ἀνδρῶν, id est, sapientis esse operam dare, ut moderate indulgeat iræ. Versus autem integri, unde hæc desumpta sunt, leguntur apud Virgilium de Entello, lib. V. Æneid.

XII.

NIL INEXPLORATO.

*Te quoque serpentum sitiunt mala secla ferarum.
Explora & cautus tetra venena fuge,*

SÆpe admiratûs sum, quî fiat, quôd in tam inde-
fesso hominum studio investigandi etiam in remo-
tiss. regionibus varias res incognitas, nihil tamen ad-
huc certi vel perpearam explorati habeamus de ipso
Monocerote sic propriè dicto cum etiam apud veteres
autores de illo variæ opiniones reperiantur. Et quam-
vis

vis alia plura animalia rara Romani populo spectanda exhibuerint, apparet tamē ex historiis hoc animal nunquam illos ostendisse. Est autem hoc Symbolum desumptum ex veteri nummo è cuius una parte Monoceros conspicitur, cornu in aquam intingens, ex altera inscriptio, ΝΥΣΑΙΩΝ, id est, Nysæorum, Indiæ nimirum populorum. Notum autem est tribui huic cornu hanc peculiarem vim & proprietatem, quod contra pleraque venena sit admodum efficax, unde quidam perhibent, priusquam Monoceros ex aquis impurioribus, quas circa aspides & alia genera serpentum ac venenatarum bestiarum stabulantur, bibat, cornu suum in illas immergere & quasi depurgare salubrioresque reddere. Qua similitudine docemur beneficio sapientiæ atque laudabilis doctrinæ, in rebus dubiis ac periculosis, posse nos omnes difficultates & remoras, quæ à virtutis & honestatis via avocant, removere, & mala à bonis segregare. Bartholomæus Alvianus Dux militaris Venetus, ascribi curavit in suo vexillo, VENENA PELLO, innuens se instar unicornis noxia & venenata animalia fugantis, sua virtute bellica contrariarum partium hostes esse extirpaturum.

XIII.

HOC VIRTUTIS AMOR.

Quem non vincat amor caste virtutis & ardor
 Virtus tanta potest, vincat ut illa feram.

Primus (quod ego sciam) inter scriptores non adeo antiquos hujus Symbolicæ potius quàm veræ inventionis author est Joh. Tzetzes in libro variarum, historiarum qui vixit circa annū à Christo nato M. D. LXXXVI. Idem postea tradiderunt Albertus Magnus & alii. Isidorus quidem autor Tzetze multò antiquior lib. XII.

Ety-

Etymolog. capit. II. scribit Rhinocerotem amore virginis denudatæ capi: videtur autem Rhinocerotem cum Monocerote (quod & aliis accidit) per errorē confundere, cum magnum inter has feras sit discrimen. Hi igitur *μυθολογισταί* scribunt, unicornem odore, & amore castæ virginis captum, omni ferocitate deposita, ad eam accedere, caputque in ejus sinum ponere, atque ita tandem somno obrutam capi. Quam allegoriam Gesenerus putat inde esse natam, quod rerum Naturalium auctores scribant, unicornem sui generis feras quoque hostiliter persequi, nec aliter cum foemina assuescere, nisi libidine stimulatum. Typus est castæ & puræ vitæ, qualis imprimis virginibus convenit, qua non solum hominibus moderatis summoperè probatur, sed etiam à ferocioribus magni fieri, & ad se amandum allicere solet. Sic apud Senecam in Hercule furente Lycus quaerit à Megara, an,

Objici feris monstris virtutem putet;

Quæ respondet:

Virtutis est domare quæ cuncta pavent.

Nonnullis potius placuit ascribere ad hanc picturam,

VIRTUS SECURITATEM PARIT.

Aliis autem, OPTIMA INSIGNIA.

6(0)90

XIV.

PRETIOSUM QUOD UTILE.

Commoda quæ est usu non fama, res pretiosa est

Displicet hæc paucis, at placet illa magis.

VT cornu Monocerotis non per se in tanto pretio habetur, sed propter ipsius contra venena efficacitatem & utilitatem desideratur, ita monemur in universa vita, non opinione nudæ æstimationis solummodo, sed experientia & usu cuncta esse perpendenda, cum nihil sit in pretio habendum, quod non etiam sit verè

verè utile & fructuosum. Horatius sanè usum divitiarum & partorum bonorum non frustra toties nobis inculcat. Igitur præceptis ejusmodi admoniti, meritò etiam diligenter sumtus temperare ac metiri debemus. Quam enim multis (secundum Socratem apud Platonem) inutilibus & superfluis quoque carere possumus? præsertim hoc nostro superbo atque sumtuoso sæculo, ubi copia rerum non adeo necessariarum, & effusissimi luxus prodigalitate passim omnia, qua publicè qua privatim in pejus ruunt, paulò post (ut timendum) præcipitem casum allatura. Nam aurea ista frugalitas, quam *διδάσκαλον σοφῶν καὶ ἀρίστων βελτιομαίων* Sophocles nominat, id est, magistram consiliorum, passim spernitur, atque è medio pellitur, è contrario autem crescit *πολυτέλεια* (juxta veterem Græcum scriptorem, Ecphantem Pythagoricum lib. de Regno, citante Stobæo) *μήτηρ τῆς ἀκρασίας, αὐτὴ δὲ πᾶς ὀβριότητος, ἕξ ἧς τῶν ἐν αὐτῇ ὀπείνοις κακῶν τὰ πλεονα*, id est, Luxus & profusio, quæ est incontinentiæ mater, hujus verò petulantia, ex qua multa mala hominibus enascuntur. Describit hoc Emblemata CL. vir Joannes Sambucus, satis magnas vires tribuit cornui Monocerotis, de quo alibi, DEO volente, in peculiari commentario, accuratius differemus.

